

Jmenuju se Dean a tohle je trochu šílenej a trochu smutnej příběh mého života, takže začnu tak, jak se má, od začátku, narodil jsem se v Carson City, stát Nevada, a moje máti byla moc hodná a svatá ženská, která se protloukala jak mohla, jenže bohužel měla smůlu na chlapy, takže svého fotra jsem ani nepoznal, jen vim, že pocházel z Doveru a že to byl kurevník, rváč a alkoholik, no aspoň 2 vlastnosti jsem po něm zdědil a rvát se neumím, takže asi uhodnete, který to jsou, no zpátky k mé milované máti, fakt se snažila, abych měl aspoň trochu hezký dětství, takže přes den roznášela hotdogy a černý kafe v nedalekém vobčerstvení a po večerech uklízela ve špitále, no a já mezitím chodil do školy a po odpolednech se poflakoval se svým jediným kámošem Nealem, kterej furt jen mluvil o tom, že chce z týhle díry vypadnout očumovat kočky v bikinách do Tallahassee, netuším jak na to přišel, když tam nejsou žádný pláže, ale to byl celej Neal, do něčeho se nadchnul a nikdo s nim nic nezmoohl, no a pak přišel nejsmutnější den v mém životě, kdy mou máti srazilo auto a zůstala ležet na silnici jak dlouhá tak široká, 2 měsíce jsem probřečel, protože jsem zůstal na tomhle světě dočista sám, když teda nepočítám Neala, no ale protože už mi bylo sedmnáct, tak jsem se o sebe musel postarat sám, jednoho dne jsem to v tomhle městě už nemohl vydržet, píchnul jsem prstem do mapy, slíbil jsem Nealovi, že mu budu každéj měsíc psát a nasednul na k smrti unavenej autobus do Oklahoma city, kde jsem si našel levnej podnájem ve 2. patře zavšivenýho činžáku a práci v nedalekém autoservisu, jo tenkrát člověku stačilo mít šikovný ruce a opravil cokoliv, byl jsem spokojenej, jen ty dny se táhly jeden za druhym jak sejra v dobře rozpečenym cheeseburgeru, až jednou vkročila do autoservisu taková libová kočička, jestli bych jí opravil káru, a jak zamrkala těma svýma kilometrovýma řasama, tak mi bylo jasný, že o její káru, mimochodem měla na ní značku až z Lincolnu, vůbec nejde, a taky že ne, takže jsme tu noc vášnivě promilovali v tom mém kamrlíku, vůbec nevím, co na mě viděla, ale je fakt, že z tý fušky v autoservisu jsem byl docela namakanej a pracky měl jak lopaty, jenže 2. den si pro ni došel takovej nakrknutej kravaták a mě bylo jasný, že už ji nikdy neuvidím, a taky že ne, no a najednou jsem pocejtil takový nutkání po dobrodružství a dálkách a vyprdnout se tady na všechno, tak jsem sbalil bágel, naskočil na nákladní vlak a nechal se unášet nekonečnýmá dálavama států, od Concordu po Salem, po cestě jsem se živil vším možným, taky jsem hodně chlastal a šukal, trochu kradl a podváděl, nejsem na to úplně pyšnej, ale na co jsem aspoň trochu pyšnej je, že jsem v tý době napsal asi 2 tisíce básní a některý prej nebyly vůbec špatný, no a nakonec mě osud zavál, nebo spíš koleje dovezly, do horkýho Sacramento, a po nějaký době za mnou dojel Neal, kterej se mezitím stihl oženit a rozvíst, jeho žena mu prej utekla do Phoenixu, a tak jsme tu byli zas jen my dva, starý kámoši z dětství, Neal s tím svým typickým beatnickým ohonem a brejličkama, a začala další divoká jízda, jedna pařba za druhou, ale po nějaký době jsme z toho začali bejt utahaný jak starý lodní šrouby, a Neal prohlásil, že se chce podívat na sever, tak jsme zase zvedli kotvy a vyrazili do Juneau, a to vám povím, tam jsme se stali úplnýmá zenovýmá mistrama, ta nemilosrdně krásná příroda vás úplně pohltí, takže jsme jen meditovali a pili zelenej čaj a stříhali ovce a káceli stromy a na chlast jsme ani nepomysleli, jen pak Neala začaly v tý kruté krásný zimě bolet kolena, kdežto mně se tam zlepšily průdušky, takže nezbejvalo než se se svým starým kumpánem rozloučit, on se odlifroval neznámo kam, a já zůstal a pokračoval v tomhle skoro buddhistickým životě, až mi najednou po 2 letech přišel dopis, na známce bylo razítko z Frankfortu a v obálce fotka Neala se ženskou se strašně milým úsměvem, oba drželi v náručí mimino a já věděl, že tentokrát už je fakticky spokojenej.